

Posudek bakalářské práce

Název práce: Inscenační historie Klímovy dramatiky v českých divadlech
Studijní obor: Teorie a dějiny divadla
Autorka práce: Tereza Kozubíková
Vedoucí práce: PhDr. Barbara Topolová, Ph.D.
Oponentka: Mgr. Alena Sarkissian, Ph.D.

Práce Terezy Kozubíkové představuje čtenáři rozbor nejvýznamnějších inscenací dramát a dramatizací tvorby Ladislava Klímy. Téma je atraktivní nejen proto, že se zabývá dílem v současné době velmi populárního autora, ale také proto, že některé ze zvolených inscenací patří k nejlepším dílům významných českých divadel (snad se to dá říci o *Matěji Poctivém* ve Studiu Ypsilon a o *Utrpení knížete Sternenhocha* v Divadle Komedie). Tereza Kozubíková si hned v úvodu jasně stanovila problém i rozsah, ve kterém se tématu bude věnovat.

Dosti dobře, byť stručně, nastínila i kontext života a díla Ladislava Klímy, ačkoli ve chvíli, kdy se ocitla před problémem, uznávám, že velmi spletitým, jak jeho tvorbu charakterizovat v rámci tradičních žánrů, začíná se její výklad vyhybat podstatě věci. Navzdory nadpisu kapitoly „Filosofické drama,” se čtenáři nedostane výkladu tohoto obratu. Autorka podává výčet těch motivů, které se v Klímově díle opakovaně vyskytují, aniž by blíže specifikovala, proč lze Klímovo dramatické dílo nazvat filosofickým spíše, nežli díla jeho současníků.

Absenci interpretací snad občas pocítíme i v dalším výkladu, kdy se již věnuje analýze či lépe popisu zvolených inscenací. Snad je to alespoň zčásti způsobeno i nedostatkem prostoru pro takovou interpretaci. Ten si však autorka ještě zúžila tím, že si pravděpodobně napřed nespécifikovala adresáta své práce a vidí jej příliš nejasně. Považuje proto před popisem inscenací za nutné shrnout stručně historii vzniku a tvorby každého jednotlivého divadla (s výjimkou Stavovského divadla). Podobně se připravuje o prostor i zbytečnými poznámkami pod čarou, jež občas čtenáři osvětlují i to, kdo je Arnošt Dvořák a František Zavřel. Při interpretaci inscenací se tak občas omezí na obecná konstatování o potvrzení „nadčasových kvalit textu” a „nezapomenutelné inscenaci” (s. 35-36), aniž by zároveň vzala v potaz to, že inscenace je svébytné umělecké dílo, jehož významy nemusejí být vždy úzce závislé na významech, jež nacházíme při empirickém čtení textové předlohy.

Také popis inscenací nebývá vyrovnaný. Ne vždy se důkladně věnuje všem složkám divadelního výrazu. Zvláště při charakteristice hereckých výkonů se často uchyluje ke zkratkám. Co si představit pod obratem, že herečka byla v roli Hedony „mámivá a svádívá”, zvláště když se tato charakteristika objevuje u dvou hereček v téže roli, ale v různých inscenacích. (Jak moc je herecký naturel Jaroslavy Křetšmerové shodný s Veronikou Rašťákovou?)

Po formální stránce je práce vyhotovena pečlivě, ač se na více místech setkáváme s chybnou interpunkcí či s nepříliš obratným vyjádřením. Jsou to však spíše ojedinělé případy.

Práce v každém případě dokazuje autorčinu schopnost utřídit získaná fakta a zpracovat je do textu, který přehledně vyloží vše, co autorka o tématu zjistila. Doporučuji tedy práci k obhajobě a navrhuji hodnocení velmi dobře.

V Kladně 2.9. 2012